

Sygn.akt. IV U 1213/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Skrzypczak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Barbara Serzysko

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania : **(...) Spółka z o.o. (...) w Z.**

przy udziale ubezpieczonego T. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 08.08.2018r. znak (...)

przeciwko:

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o podstawę wymiaru składek

I. oddała odwołanie;

II. zasądza od odwołującego (...) Spółka z o.o. (...) w Z. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Rafał Skrzypczak

Sygn. akt IV U 1213/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8.08.2018 r., znak: (...), pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 i art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że przychód T. O. w kwotach wskazanych w decyzji, uzyskany z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek – (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w Z. w postaci wypłaconych przez pracodawcę diet stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenie zdrowotne.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że płatnik składek nie uwzględnił w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe i chorobowe i wypadkowe) oraz ubezpieczenia zdrowotne przychodu uzyskanego przez T. O. w postaci diet, w kwotach i okresach wskazanych w sentencji decyzji. Organ podniósł, że T. O. wykonując powierzone mu zadania nie znajdował się w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 Kodeks pracy, a co z tym idzie pracodawca nie był zobowiązany do wypłaty należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą. W ocenie organu wypłacone przez pracodawcę świadczenie nazwane dietą z tytułu

podróży służbowej pracownikowi, który nie odbywa takiej podróży w rozumieniu k.p., nie jest należnością, o której mowa w § 22 pkt 15 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a tym samym jest przychodem stanowiącym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W odwołaniu od tej decyzji płatnik składek (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w Z. wniósł o jej uchylenie wskazując, że czynności wykonywane przez zainteresowanego nie należały do jego obowiązków pracowniczych, a były spowodowane potrzebami pracodawcy, których nie można było przewidzieć.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Płatnik składek (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w Z., zarejestrowany od 12.07.2012 r., prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest sprzedaż hurtowa perfum i kosmetyków.

/dowód: wydruk KRS płatnika składek/

Ubezpieczony T. O. został zatrudniony przez płatnika składek na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1.06.2017 r. na czas określony do dnia 29.02.2020 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku specjalisty do spraw ekspozycji mebli, za wynagrodzeniem ustalonym w stałej stawce miesięcznej na kwotę 2.300 zł plus premia uznaniowa. W treści umowy o pracę przewidziano, że miejscem wykonywania pracy jest obszar geograficzny województwa (...).

Aneks z dnia 1.03.2018 r., z tym dniem płatnik składek i ubezpieczony zmienili warunki zatrudnienia ubezpieczonego w ten sposób, że miejsce wykonywania pracy określono jako siedziba pracodawcy oraz teren całego kraju.

Umowa o pracę została rozwiązana na mocy porozumienia stron z dniem 31.08.2018 r.

/dowód: umowa o pracę z dnia 01.06.2017 r. k. 31 akt kontroli i akta osobowe w załączeniu/

Płatnik składek świadczy usługi magazynowo – logistyczne dla (...) S.A., których zakres obejmuje przyjmowanie, pakowanie i ewentualnie dostarczanie towaru – szaf ekspozycyjnych kosmetyków dla drogerii i sklepów kosmetycznych.

Płatnik prowadzi jeden magazyn mebli i ich elementów w dwóch lokalizacjach w Z., w którym w spornym okresie zatrudniał około 20 pracowników, w tym tylko ubezpieczonego na stanowisku specjalisty do spraw ekspozycji mebli.

Do obowiązków ubezpieczonego należała opieka nad całym procesem magazynowym szaf ekspozycyjnych, w szczególności inwentaryzacja stanu magazynowego, współpraca z marketingiem w zakresie wymiarów mebli oraz przedstawicielami handlowymi spółki (...) przy projektowaniu display, przyjmowanie towaru, jak również wydawanie i przyjmowanie materiałów reklamowych oraz serwis techniczny mebli u klienta.

Z założenia miała to być praca na miejscu, choć strony umowy przewidywały możliwość wyjazdów do pracy w terenie przy odbiorze mebli od producenta, czy ich dostarczeniu do klienta i serwisie u klienta.

W spornym okresie ubezpieczony wykonywał jednak w znacznej mierze pracę w terenie. Wynikało to z faktu, że płatnik popadł w konflikt z producentem mebli, który mimo ich wadliwego wykonania nie realizował napraw gwarancyjnych.

Ze względów wizerunkowych płatnik był zmuszony dokonywać napraw we własnym zakresie. Wówczas pojawił się pomysł, aby to ubezpieczony zajął się naprawami, a przy okazji – ze względów ekonomicznych – dostarczał również nowe meble, układał towar i realizował usługę merchandisingu.

Rozmiar pracy poza magazynem był uzależniony od potrzeb firmy m.in. od ilości zgłoszeń związanych z usuwaniem uszkodzeń w meblach. Wyjazdy były jedno lub kilkudniowe do klientów i producentów na terenie całej Polski. Ubezpieczony w tym celu stale korzystał z samochodu służbowego marki R. (...). Głównym celem wyjazdów była naprawa bądź odbiór uszkodzonych mebli od klienta i dostarczanie nowych. Ubezpieczony osobiście wykonywał naprawy u klientów. W przypadku skomplikowanych napraw ubezpieczony przekazywał stare meble do magazynu lub wysyłał je kurierem do producenta. W miejsce uszkodzonych mebli dowoził nowe. Informacje o zapotrzebowaniu na naprawę, bądź odbiór mebli otrzymywał od przedstawicieli handlowych i sam decydował gdzie jechać. Daty oraz trasy wyjazdów ubezpieczony ustalał z pracownikiem sprzedaży – M. R., co następnie wymagało również akceptacji bezpośredniego przełożonego - J. K.. Kiedy ubezpieczony nie mógł jechać wybierano inny termin podróży. Z tytułu wyjazdów otrzymywał od płatnika premię oraz diety.

Od września 2018 r. ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku przedstawiciela handlowego w spółce (...).

/dowód: zeznania ubezpieczonego T. O. k. 14v-15 akt sąd., zeznania świadka J. K. k. 15-15v akt sąd, akta kontroli organu, akta osobowe ubezpieczonego/

W związku z zatrudnieniem T. O. płatnik składek, ponad wynagrodzenie za pracę, wypłacił mu następujące świadczenia:

Okres	diety w zł.
2.06.2017 r.	30,00zł
6-8.06.2017 r.	90,00 zł
9.06.2017 r.	30,00 zł
11-16.2017 r.	172,50zł
20-21.06.2017 r.	60,00 zł
23-24.06.2017 r.	60,00 zł
27-30.06.2017 r.	120,00 zł
11-14.07.2017 r.	120,00 zł
17.07.2017 r.	30,00 zł

19-24.07.2017 r.	180,00 zł
26-28.07.2017 r.	90,00 zł
8.08.2017 r.	30,00 zł
16-17.08.2017 r.	60,00 zł
22-26.08.2017 r.	150,00 zł
30.08-1.09.2017 r.	82,50 zł
2.09.2017 r.	15,00 zł
5-8.09.2017 r.	120,00 zł
25-29.09.2017 r.	150,00 zł
16-21.10.2017 r.	172,50 zł
24-26.10.2017 r.	90,00 zł
27.10.2017 r.	30,00 zł
30.10.-1.11.2017 r.	90,00 zł
6.10.2017 r.	30,00 zł
9-10.10.2017 r.	60,00 zł
12.10.2017 r.	30,00 zł

W okresie listopad 2017 r. – sierpień 2018 r. ubezpieczony pracował w terenie przez:

- 20 dni w listopadzie,
- 17 dni w grudniu,
- 15 dni w styczniu,
- 10 dni w lutym,

- 17 dni w marcu,
- 20 dni w kwietniu,
- 18 dni w maju,
- 19 dni w czerwcu,
- 14 dni w lipcu,
- 14 dni w sierpniu.

/okoliczności niesporne, ustalone na podstawie danych przedstawionych przez płatnika składek w postępowaniu kontrolnym i drukami delegacji k. 22-66/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kluczowym w niniejszej sprawie jest rozstrzygnięcie, czy praca ubezpieczonego T. O. w terenie odbywała się w ramach podróży służbowych, co uzasadniałoby wyłączenie z podstawy wymiaru składek świadczeń przyznanych z tytułu tych podróży w postaci diet, czy też na innych zasadach.

Przesądzenie tej kwestii prowadzi w konsekwencji do konieczności zważenia, czy przyznanie analizowanych świadczeń wygenerowało po stronie pracownika przychód.

Przy czym niespornym jest fakt przyznania ubezpieczonemu tychże świadczeń, jaki i niesporna jest ich wysokość. Wynika ona z dokumentacji złożonej przez płatnika w toku kontroli ZUS w postaci pleceń wyjazdu służbowego i rozliczeń delegacji znajdujących się w historii operacji na rachunku bankowym płatnika składek.

Na podstawie dowodu z przesłuchania stron i zeznań świadka ustalono rzeczywiste warunki zatrudnienia ubezpieczonego, w tym co do faktycznego miejsca świadczenia pracy, jak i charakteru jego wyjazdów do pracy w terenie.

Okoliczności przedstawione w tym zakresie przez słuchanych w zasadzie nie budzą wątpliwości co do faktów.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t. Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.), podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe ubezpieczonych będących pracownikami stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 ustawy, co oznacza przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z wyłączeniami przewidzianymi rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.).

Zgodnie zaś z art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i ust. 3.

Natomiast na mocy art. 81 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (j.t. Dz.U. z 2018 r., poz. 1510 ze zm.), do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10 (przy czym ust. 6 stanowi, iż podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez

ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych).

Stosownie do art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r. poz. 1509 ze zm., zwanej dalej: ustawą o PIT), przychód, którego źródłem jest stosunek pracy, obejmuje - jak stanowi art. 12 ust. 1 tej ustawy - wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze lub ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Należy podkreślić, że z treści art. 11 ust. 1 ustawy o PIT wynika zasada, zgodnie z którą przychodem są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartości otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Według regulacji zawartej w przytoczonym przepisie, aby pieniądze i wartości pieniężne mogły być traktowane jako przychód, wystarczy, by były one postawione do dyspozycji podatnika, natomiast żeby świadczenia w naturze i inne nieodpłatne świadczenia były uznane za przychód, konieczne jest otrzymanie tych świadczeń.

Otrzymanie świadczenia, jako realne przysporzenie, przejawia się w przyroście majątku podatnika.

Podstawy wymiaru składek nie stanowią pewne rodzaje przychodów, które – na podstawie upoważnienia z art. 21 ustawy o systemowej – określa w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw zaopatrzenia społecznego.

Wydane na podstawie tej delegacji rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe wyłącza w § 2 ust. 1 pkt 15 z podstawy wymiaru składek przychody w postaci diet i innych należności z tytułu podróży służbowej pracownika - do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju.

Punktem wyjścia do analizy pojęcia podróży służbowej jest art. 77⁵ § 1 k.p. Według tego przepisu pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.

Utrwalona na tle tego przepisu linia orzecznicza wskazuje, że podróż służbowa ma charakter wyjątkowy, incydentalny w procesie pracy pracownika, który podróż taką odbywa. Wykonywanie pracy poza siedzibą przedsiębiorstwa lub poza stałym miejscem pracy jest incydentem, a nie regułą. Na pewno zaś nie jest w podróży służbowej pracownik stale lub w znacznej mierze pracujący w terenie, w obszarze szerszym, niż jedno stałe miejsce świadczenia pracy lub siedziba pracodawcy. Może być też tak, że faktyczne miejsce świadczenia pracy okresowo się zmienia, ale w takim przypadku podróż do tego miejsca też nie ma charakteru podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p., a jest zwykłym dojazdem do pracy.

Dla zakwalifikowania podróży jako tej, do której odnosi się powołany przepis, koniecznym jest polecenie pracodawcy, które określa konkretne, jednostkowe zadanie służbowe oraz termin i miejsce jego realizacji. Dlatego też za podróż służbową nie można uznać stałego i regularnego wykonywania pracy w różnych miejscowościach, gdy wynika ono z samej umowy o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., II UK 104/13, LEX nr 1380937). Nie jest bowiem wystarczające wykonywanie pracy poza siedzibą pracodawcy, by wyjazdy zakwalifikować jako podróż służbową. Wielu pracowników świadczy pracę poza siedzibą pracodawcy, gdyż przemieszczanie się należy do istoty

wykonywanych przez nich obowiązków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2012 r., II UK 284/11, M.P.Pr. 2012/11/608-610).

Podzielając w całości pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 28 czerwca 2012 r. (II UK 284/11) przyjmując należy, iż podróż służbowa charakteryzuje się tym, że jest odbywana poza obszar miejscowości, w której znajduje się siedziba pracodawcy lub poza stałe miejsce pracy pracownika, na polecenie pracodawcy, w celu wykonania określonego przez pracodawcę zadania oraz jest ograniczona zakładanym z góry terminem. Wszystkie te cechy muszą wystąpić łącznie (por. wyrok SN z 22.02.2008 r., I PK 208/07, OSNP Nr 11-12/2009, poz. 134).

W związku z tym pracownicy, których praca z istoty polega na przemieszczaniu się na pewnym obszarze, nie odbywają podróży służbowych (por. wyrok SN z 30.9.1976 r., I PR 115/76 z glosami M. Sobczak-Kaweckiej, OSPiKA Nr 2/1978, poz. 19 i J. Tyszkii, Nowe Prawo Nr 4/1977, s. 586).

Ze względu na przedmiot podróży służbowej istotne jest to, że pracownik ma wykonać czynności pracownicze wyznaczone do zrealizowania w poleceniu pracodawcy, które nie powinny należeć do zwykłych, umówionych czynności pracowniczych (uchwała (7) SN z 19.11.2008 r., II PZP 11/08, OSNP Nr 13-14/2009, poz. 166, wyrok SN z 4.3.2009 r., II PK 210/08, OSNP Nr 19-20/2010, poz. 233). Nie jest podróżą służbową udanie się pracownika niemobilnego poza siedzibę pracodawcy w celu wykonywania zwykłych czynności pracowniczych (por. wyrok SN z 4.7.1978 r., I PR 45/78, OSNCP Nr 1/1979, poz. 16 z glosą A. Kijowskiego, Nowe Prawo Nr 11/1979, s. 162; wyrok SN z 16.9.2009 r., I UK 105/09, OSNP Nr 9-10/2011, poz. 131; uchwała SN z 18.3.1998 r., III ZP 20/97, OSNAPiUS Nr 21/1998, poz. 619; uchwała SN z 15.8.1980 r., I PZP 23/80, OSNCP Nr 2-3/1981, poz. 26, wyrok SN z 20.2.2007 r., II PK 165/06, OSNP Nr 7-8/2008, poz. 97).

W niniejszym postępowaniu ustalono, że ubezpieczony w spornym okresie regularnie świadczył pracę na szerokim, z góry nie określonym obszarze kraju, w trasie (wykonując czynności kierowcy) i w miejscowościach, w których płatnik składek zlecał mu naprawę bądź odbiór uszkodzonych mebli, ale też przy okazji świadczenie usług merchandisingu. Miejsce pracy było dostosowywane na bieżąco do miejsc otrzymywanych od klientów zgłoszeń związanych z usuwaniem uszkodzeń w meblach ekspozycyjnych, jak i zgłaszanego zapotrzebowania na dostarczenie towaru. Miejszem przeważającej aktywności pracowniczej ubezpieczonego nie był więc jedynie obszar geograficzny województwa (...), ani tym bardziej magazyn płatnika składek przy ul. (...) w Z.. Istotnym jest też, że na obszarze całego kraju ubezpieczony nie wykonywał zadań incydentalnych, a bieżącą, codzienną pracę, do której zobowiązał się podejmując zatrudnienie u płatnika, przemieszczając się samochodem służbowym przydzielonym mu na stałe przez płatnika. Były to jęgo typowe, zwykłe czynności pracownicze, realizowane w sposób powtarzalny.

Ubezpieczony przyznał, że zawierając umowę został poinformowany, iż praca będzie wiązać się z wyjazdami i na taki rodzaj pracy się zgodził.

Nawet jednak, jeżeli tak częste wyjazdy, jak miało to miejsce w praktyce, nie były zakładane przy zawarciu umowy, a ich potrzeba wyniknęła w trakcie zatrudnienia, to ubezpieczony się na to godził i dostosował się do potrzeb pracodawcy w tym zakresie, co należy uznać za zmianę warunków zatrudnienia co do rodzaju umówionej pracy w sposób konkludentny.

Przede wszystkim należy ponownie podkreślić, że ubezpieczony pracował na obszarze całego kraju, nie tylko województwa (...), dlatego oczywistym jest, że zastrzeżenie umowne, określające miejsce świadczenia pracy jako obszar geograficzny województwa (...), było zastrzeżeniem pozornym lub od początku nieaktualnym, wobec zmiany zakładanych warunków zatrudnienia. Pisemne dostosowanie postanowień umowy do realiów nastąpiło jednak dopiero aneksem z 1 marca 2018 r., zapewne na skutek kontroli organu rentowego.

Wbrew linii obrony przyjętej przez odwołującego, nie było też tak, że nasilenie pracy w terenie miało charakter wyjątkowy w stosunku do całego okresu zatrudnienia i przypadało akurat na okres objęty kontrolą.

Jednoznacznie przeczą temu niesporne dane odnośnie wyjazdów ubezpieczonego w miesiącach listopad 2017 r. – sierpień 2018 r. Wskazują one, że w tej kwestii nic się nie zmieniło w stosunku do okresu wcześniejszego.

W istocie ubezpieczony był „pracownikiem mobilnym”, świadczącym pracę – w zależności od potrzeb pracodawcy – w magazynie w Z., ale też w przeważającej mierze przemieszczając się po terenie kraju, wykonując czynności prowadzenia samochodu i czynności w miejscu docelowym u klienta.

W konsekwencji zaś, wyjazdy ubezpieczonego do pracy poza siedzibę firmy do miejsc realizacji napraw, nie mogą być kwalifikowane jako podróże służbowe w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p., a tym samym świadczenia przyznane pracownikowi z tytułu tych wyjazdów, nie są przychodami należnymi z tytułu podróży służbowej pracownika, podlegającymi wyłączeniu z podstawy wymiaru składek.

Nie może też budzić wątpliwości, że świadczenia wypłacone pod nazwą diety, dają przychód pracownika w rozumieniu art. 18 ust. 1 ustawy systemowej.

Mając na względzie powyższe oraz okoliczność, iż odwołujący nie kwestionował przypisu składki co do wysokości, stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa, a odwołanie jest bezzasadne.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przepisami powołanymi powyżej, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji postanowiono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Zgodnie z tym ostatnim z powołanych przepisów, stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Niniejsza sprawa, jako ta, której przedmiotem jest podstawa wymiaru składek, również jest sprawą dotyczącą podlegania ubezpieczeniom społecznym, bowiem od jej rozstrzygnięcia zależy zakres obowiązków ubezpieczeniowych płatnika składek i ubezpieczonego, jak również rozmiar ewentualnych uprawnień ubezpieczonego.

Niezależnie od powyższego, nie może umknąć cel nowelizacji tego przepisu, dokonanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 września 2017 r. (Dz.U.2017.1799), w reakcja na treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r. III UZP 2/16 (LEX nr 2071356).

Otóż celem tym, jest ujednoczenie opłat z tytułu zastępstwa procesowego we wszystkich sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

SSO Rafał Skrzypczak